

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΣΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΤΗΣ ΑΡΒΑΝΙΤΙΑΣ

1

Η πόλη αναπαυόταν στην πρωινή αλίσαχνη της. Απ' τη μεριά του κόλπου ερχόταν ένα ελαφρό αεράκι, που σκόρπιζε τις βαριές μυρωδιές του καπνού και του αλκοόλ. Ο Παύλος, το καμάκι, ανοίγοντας τα μάτια του είδε δίπλα του την ξανθιά καλλονή του βορρά να κοιμάται σαν μέσα στ' όνειρό της. Δίπλα της, η άλλη, φιλενάδα της ξανθιάς, ένα μελανούρι, ψιλοροχάλιζε. Τις είχε «χτυπήσει» και τις δύο στη ρομάντζα ο «Δίας». Μετά το νάιτ κλαμπ, όπου κατέβασε ένα τονωτικό ρούμι, πλάγιασε με την ξανθιά. Τώρα, ξημερώματα, είχε έρθει η σειρά της μελαχρινής. Θαρρείς, κιόλας, πως του έκανε νεύμα, μέσα απ' τον ύπνο της, να πάει μαζί της. (Ο λόγος, δεν άργησε να το καταλάβει, ήταν που το αριστερό μάτι της δεν έλκινε απόλυτα τα ματοτσίνορά του κι από το άσπρο που φαινόταν, αυτός νόμισε πως εκείνη τον καλούσε κι είναι αλήθεια ότι απόρησε, γιατί η αναπνοή της έδειχνε άνθρωπο που κοιμόταν βαθιά.)

Αναστέναξε, πήρε μια μπουκιά φρέσκο αέρα και περνώντας πάνω απ' το ξαπλωμένο σώμα της ξανθιάς που είχε τα χείλια μισάνοιχτα σε μιαν έκφραση ευχαριστίας, έφτασε στην άλλη πλευρά του κρεβατιού, όπου η φίλη της, που φαίνεται πως είχε αποκοιμηθεί περιμένοντάς τον, τώρα, μισοζύπνια, του έκανε τόπο ν' απαγκιάσει. Μα μόλις τη διπλόρωσε, εκείνη σηκώθηκε νυχοπατώντας και πήγε στην τουαλέτα, απ' όπου σε λίγο επέστρεψε χωρίς να τραβήξει το καζανάκι (ίσως, σκέφτηκε ο Παύλος, όπως το συνήθιζαν

πολλές ξένες, για να βάλει το διάφραγμα μέσα της) – και συντόνισαν, στα μουλωχτά, την κωπηλασία τους. Αλλά στο σπάσιμο επάνω, έχασε τον έλεγχο του εαυτού της και τραντάζοντας το κρεβάτι παραπάνω απ’ ό,τι έπρεπε, ξύπνησε την άλλη.

“What are you doing both of you?” ψιθύρισε εκείνη και χασμουρήθηκε, ενώ για τον Παύλο πού την έκοβε πίσω απ’ την οροσειρά της μελαχρινής, ήταν φως - φανάρι πως δεν ήξερε ακόμη πού βρισκόταν. Κοιτούσε το ταβάνι του με το μομπίλ των γιαπωνέζικων πουλιών, και δεν ήξερε πού, σε ποιο σημείο της γης, του κόσμου, την είχε πάρει ο πιο γλυκός ύπνος που λεν ότι είναι αυτός μετά τον έρωτα. Μα βλέποντας ξανά τη Μισέλ ν’ αναρουφά την αναπνοή της απ’ το φτάσιμο στην ηδονή, τα θυμήθηκε όλα, ξαφνικά: ότι κι εκείνη έφαγε και χόρτασε πριν από λίγες ώρες, αφήνοντας τη φίλη της θεονήστικη, και τώρα, είχε έρθει η σειρά της. Πλησίασε κι άρχισε να τη χαϊδεύει, ενώ το ελεύθερο χέρι της έζυνε τον Παύλο στην πλάτη.

Μα η Μισέλ δεν ήταν απ’ αυτές που χορταίνουν εύκολα. Μετά το πρώτο κι ενώ ο Παύλος ετοιμαζόταν να βγει, άρχισε τις «σαλαπαρούτες», δηλαδή το σκαμπανέβασμα. Ο Παύλος είχε την αντοχή των καμακιών που έχουν στερέψει από σπέρμα. Και να ’θελε να τελειώσει, δεν μπορούσε. Στο μεταξύ η Μισέλ πήγαινε για το τρίτο, όταν κάτω απ’ το παράθυρο ακούστηκε το συνθηματικό σφύριγμα του Επαμεινώνδα. Ο Επαμεινώνδας είχε μείνει ρέστος το προηγούμενο βράδυ στο νάιτ κλαμπ από «ξενάκια» και ξέροντας ότι ο Παύλος είχε βγει με δυο, πέρασε για να του ζητήσει τη μία.

«Άργησες, ευλογημένε», του είπε ο Παύλος που βγήκε

με το φανελάκι στο παράθυρο. «Ένα μισάωρο νωρίτερα αν ερχόσουν»...

«Μην είσαι πλεονέκτης, Παύλο», τον κατσάδιασε ο φίλος του γκρινιάζοντας. (Ούτε ένα λαβωμένο σκυλί δεν θα βάζε έτσι την ουρά του κάτω απ' τα σκέλια.)

Στην τελευταία σύσκεψη των καμακιών για την εκλογή νέου διοικητικού συμβουλίου, προτού βγάλουν τον νέο πρόεδρο, είχαν αποφασίσει να μοιράζονται τη λεία τους, όπως οι βαρκάρηδες τα ναύλα για το Μπούρτζι, το Φρούριο της Ενετοκρατίας, ένα από τα «πρέπει» (must) για κάθε ξένο ή ντόπιο τουρίστα.

«Εδώ σ' αυτό το Φρούριο μέναν οι δήμιοι που εκτελούσαν εκεί», είπε ο Λάκης κι έδειξε το κακοτράχαλο βουνό πάνω απ' τ' Ανάπλι, που σήμαινε, για πολλές γενιές πριν από τη δική του, κρανίου τόπο.

Τον κούραζε τον Λάκη η ξενάγηση τουριστριών που είχε κοιμηθεί, νωρίτερα, μαζί τους, ενώ κάτι τέτοιο τον διασκέδαζε όταν γινόταν προτού κοιμηθούν. Τότε έπαιζε με το υποψήφιο θύμα του, το πασπάτευε, καθυστερούσε τη στιγμή της θυσίας στον βωμό από αφρολέξ του πολυτάραχου κρεβατιού.

Ο Λάκης ήταν το υπ' αριθμ. 3 καμάκι της Αργοναυπλίας, στην πραγματικότητα όμως ήταν το πρώτο, αφού τα άλλα δύο είχαν περάσει στη σύνταξη, κάτι που γίνεται με τούς χορευτές στις ανατολικές χώρες όταν γερνούν: τους κάνουν «μάνατζερ» και προπονητές στα φιντανάκια, μια παρομοίωση, ομολογουμένως, άτυχη, αφού είναι κανόνας, όπως θα δούμε παρακάτω, ένα καμάκι, όσο κι αν περάσουν τα χρόνια του, να μη χάνει ποτέ την μπογιά του. Με τους δυο πρώτους λοιπόν στο διοικητικό συμβούλιο του Σωματίου, που πάσχιζαν να το εντάξουν, με κάθε μέσο, στη Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών και Επαγγελματικού Προσανατολισμού, εν όψει της εισόδου μας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, ο Λάκης ήταν από τους εν ενεργεία ο καλύτερος: ήξερε ψυχολογία κι όταν η «φολιασμένη» είχε μόρφωση, αποφάσιζε να κάνει και έναν περίπατο στα αξιοθέατα όπως το

Μπούρτζι, «κατοικημένο από αρχαιοτάτων χρόνων. Γύρω απ' τα βράχια του, φαίνονται ακόμη ίχνη κτισμάτων».

Σήμερα, όμως, η κυρία –μια ώριμη Βουλγάρα ή Βαλκάνια από καταγωγή (δεν κατάλαβε καλά και δεν ρωτούσε πολλά για τα οικογενειακά τους)– στη λέξη («δήμιος») σφίχτηκε πάνω του κρυφά, κάτω απ' τη ριχτή μπλούζα που της σκέπαζε με το φιλοβελονιστό μανίκι της, σαν εσάρπα, το μπράτσο κι ολόκληρη τη μεριά της καρδιάς.

«Σφάξε με και θα μυρίσει ο τόπος θυμάρι», του είπε μ' εκείνη τη σιωπηλή ικεσία των γυναικών που πέρασαν πολλά στη ζωή τους και κολλούν σαν στρείδια ή κάνουν πως κολλούν σ' έναν άνδρα για να τον κολακέψουν. («Εσύ είσαι ο δήμιος ο δικός μου»...)

Και περίεργο, ο Λάκης δεν κατάλαβε το μεσημέρι όταν πλαγιάσαν στην έρημη ακρογιαλιά, με τα κοφτερά βράχια, ότι είχε τάσεις σαδισμού.

Η απότομη κίνησή της ανατάραξε το βαρκάκι κι ο καπετάνιος («καμάκι» με τα «ούλα του») κοίταξε τον Λάκη επιτιμητικά.

«Πιάσαμε κανένα χταπόδι σήμερα, κυρ Ποσειδώνα;» τον ρώτησε κι αποκολλήθηκε προσεχτικά απ' τα αρπαχτικά χέρια της Βουλγάρας, που ζητούσε να μάθει κι άλλα για τους δήμιους τού νησιού.

«Ένα, δυόμιση κιλά», του αποκρίθηκε ο γέρος.

«Οι Ενετοί στερέωσαν την οχύρωσή του», εξηγούσε ο Λάκης, ενώ πλησιάζαν στο φρούριο, και το συνδέσαν με μια αλυσίδα με τον πύργο του Τόρου, τα Πέντε Αδέλφια...

Μα η Νατάσα δύσκολα τον πρόσεχε. Η ματιά της έτρεχε ψηλά στο Αλωνάκι, στο Παλαμήδι, όπου οι δήμιοι εκτελούσαν τα αθώα αρνιά...

«Τι ώρα φεύγει το πούλμαν»); τη ρώτησε και πρώτη φορά πρόσεξε το περίτεχνο βάψιμό της, το ανασηκωμένο, αγέρωχο πιγούνι και μια φινέτσα γύρω από το στόμα της, ολότελα («γκρεταγκραμπική.»)

«Στις έξι το απόγευμα», είπε η Νατάσα μ' έναν αναστεναγμό. «Αλλά εγώ αποφάσισα να παρατήσω το γκρουπ. Θα μείνω μαζί σου. Κι απόψε. Και αύριο. Και πάντα».

Ό,τι φοβόταν ακριβώς πως θα συμβεί: οι μεσήλικες γίνονται απαιτητικές, τα θέλουν όλα δικά τους. Υποφέρουν από συναισθηματική ανασφάλεια.

«Δεν στα 'λεγα, κουτέ;» μονολόγησε σκασμένος. (Αύριο περίμενε μια πλούσια με το άλλο γκρουπ, του «Θησέα».)

«Τι είπες; Τι λες;» τον ρώτησε εκείνη κρεμασμένη επάνω του.

«Τίποτα, τίποτα», της απάντησε αγγλικά και βιάστηκε να δώσει στον βαρκάρη τον ναύλο.

Εκείνος γκρίνιαζε που δεν είχε ρέστα.

Τότε η Νατάσα άνοιξε την τσάντα της να ψάξει, κι ο Λάκης είδε, μέσα απ' το σφιχτό πορτοφόλι, μια χούφτα, πυκνή σαν θύσανο, με καυτά δολάρια. Παρηγορήθηκε και ξεκρέμασε λίγο τα μούτρα του.

Πάλι η τηλεόραση τους έπρηξε τ' αυτιά για τις ενέργειες της κυβερνήσεως προκειμένου να ενταχθεί ή χώρα μας στην Κοινή Αγορά.

«Άλλαξε το κανάλι», είπε ο απόστρατος πού ήθελε την Ελλάδα να ανήκει στους Έλληνες.

«Το άλλο έχει τη λειτουργία», είπε ο δημοτικός σύμβουλος κ' έριξε ένα ρήγα.

«Θα εισάγουμε μουνιά και θα εξάγουμε λούτσες», τόλμησε να πει ο πρώην τελωνειακός που το 'χε ρίξει κι αυτός, τώρα στα γεράματα, στο καμάκι. Και μάζεψε τα χαρτιά με μια ντάμα.

«Βρε παλιοκομμουνιστή», τον πείραζε ο συνταξιούχος εισαγγελέας που έμεινε με τον άσο στο χέρι κι έπρεπε τώρα να τον καταθέσει, με σπαραγμό, στο πράσινο κενό του τραπεζιού.

Ήταν μια Κυριακή πρωί, στο καφενείο «Η Ελλάς» του κυρ-Αναστάση, του πρόσφυγα, που δεν έχανε την ευκαιρία να σερβίρει και μπρέκφαστ στους περαστικούς του καλοκαιριού. Πάνω στα τζάμια είχε γράψει: Fresh Eggs, Milk, Toast, Tea, Coffee.

Ο απόστρατος μοίραζε πάλι. Ο δημοτικός σύμβουλος παρατήρησε ότι στ' Ανάπλι είχε καταργηθεί το αδιαχώρητο και ήταν τόσα τα ντεσιμπέλ του ήχου που δεν τον άφηναν, τη νύχτα, να κοιμηθεί.

«Για να μπω εγώ στο σπίτι μου», είπε ο πρώην τελω-

νειακός καθώς έκοψε με βαλέ, «πρέπει να περάσω μέσα από υπνόσακους. Οι ξένοι κοιμούνται μπροστά στην πόρτα μου». «Έσύ αν δεν πας μέσα, τώρα στα γεράματα, δι' αποπλάνησιν ανηλίκου», κάγχασε ο εισαγγελέας, «θα σε βάλω μέσα εγώ, άρπα την!» έκανε μιαν ανέλπιστη ξερή μ' ένα εφτά σπαθί.

Η Ακρόπολις, η πρωινή εφημερίδα, μοναδικό έντυπο στο καφενείο, είχε μουλιάσει απ' τα πολλά δάχτυλα που την είχαν πιάσει κι έμοιαζε, ενώ ήταν ακόμη νωρίς, πρόωρα μαδημένο φύλλο.

Η παρέα είχε βυθιστεί στο συνηθισμένο κυριακάτικο χουζούρι της, όταν μια αναπάντεχη εμφάνιση ήρθε να ταράξει τα νερά: μπήκε μια ξένη με προκλητικά ξεφτισμένα σορτς κι ένα τεράστιο σακίδιο στην πλάτη της που πάλευε να το ξεφορτωθεί. Στις προσπάθειές της να βγάλει πρώτα τον ένα ιμάντα απ' την αριστερή ωμοπλάτη της, το δεξί βυζί της βρήκε τρόπο να τρυπήσει την μπλουζα και πετάχτηκε έξω σύσσωμο, επιβεβαιώνοντας έτσι τη θεωρία του γιατρού ότι «Αυτές οι ξένες από κάτω δεν φορούνε τίποτα».

Ο πρώην τελωνειακός σηκώθηκε να τη βοηθήσει, πράγμα που ξεσήκωσε την οργή της γεροντοπαρέας του, γιατί έτσι χαλνούσε το παιχνίδι της «δηλωτής». Μα εκείνος δεν τους άκουγε.

Ξετρελαμένος με τη φρέσκια σάρκα πού έβλεπε έτσι αυθάδικα να προβάλλει τα αιτήματά της, με όλη τη γαλαντομία του παλιού και έμπειρου εραστή, ξεφόρτωσε την ξένη τουρίστρια που βιάστηκε αμέσως να σιάξει το πολκάκι της και να τον ευχαριστήσει μ' ένα φαρδύ, υγρό χαμόγελο πού υποσχόταν ποιος ξέρει τι γλύκες. Και καθώς της πονούσαν τα κόκαλα απ' τούς σκληρούς ιμάντες, ο πρώην

τελωνειακός προσφέρθηκε να της κάνει και λίγο μασάζ στους ώμους, πράγμα όμως που ξεπερνούσε τις υποχρεώσεις τού ιππότη και άγγιζε τη σημερινή θεοποίηση της ύλης, που τόσο τη στηλίτευε ο εισαγγελέας, από την έδρα του, άλλοτε.

«Έλα, φτάνει», του φώναξαν απ' το τραπέζι οι γέροι φίλοι του.

Μα εκείνος δεν βιαζόταν. Της έδωσε και την κάρτα του, είχε μαγαζάκι με ταγάρια, κομπολόγια, δίσκους και άλλα είδη, τουριστικά: «Η Άρτεμις». Το κατάστημά του το είχαν κάνει στέκι τους πολλά καμάκια.

Η ξένη κάθισε, παράγγειλε μια κόκα κόλα, κοιτούσε γύρω της σαν χαμένη και ο πρώην τελωνειακός γύρισε στην παρέα του.

Ο καφετζής πήγε την παραγγελιά, η ξένη έκανε να πληρώσει, μα η κόκα ήταν κερασμένη απ' τους κυρίους, είπε κι έδειξε τους τέσσερις στην πράσινη τσόχα. Η κοπέλα δεν φάνηκε να καταλαβαίνει και την ήπιε μονορούφι. Διψούσε.

Από την τηλεόραση οι ειδήσεις για την ένταξή μας στην ΕΟΚ συνεχίζονταν. Ο κ. Πεσμαζόγλου...

Ο καπτά-Λιας, χτυπούσε με μανία το χταπόδι που είχε πιάσει με τη σφαλαγγιά έξω απ' το Μπούρτζι, περιμένοντας τους ξένους για την επιστροφή στ' Ανάπλι. Την ίδια στιγμή άρχισαν να χτυπούν οι καμπάνες της εκκλησίας που σήμαιναν τη λήξη της θείας λειτουργίας.

Πολλοί ξένοι, φρέσκο-ξέμπαρκοι απ' τα πούλμαν που στρατοπέδευαν στην πλατεία, σταματούσαν τον περίπατό τους και τον φωτογράφιζαν, καθώς το σήκωνε ψηλά προτού το κατεβάσει στην πλώρη μ' ένα γδούπο που έκανε τα κοπάδια της αθερίνας ολόγυρα να τινάζονται κάθε φορά τρομαγμένα.

Ο χταποδάς κρατούσε το ξέπλεκο χταπόδι λίγα δευτερόλεπτα ψηλά στον αέρα για να μπορέσουν οι ξένοι ν' απαθανατίσουν τη σκηνή, αφού στη βίαιη κίνησή του προς τα κάτω η φωτογραφία θα 'βγαινε χαλασμένη.

Ο βαρκάρης μπορεί να μην ήξερε βέβαια από φωτογραφίες αλλά απ' το να τον παρακαλούν κάθε φορά να μείνει ακίνητος, με το χέρι ψηλά και το χταπόδι να του χαρίζει τις μπούκλες του (βραχιόλια στον καρπό του) σαν ασώματο κεφάλι με πλούσιους βοστρύχους, καταλάβαινε πως αυτό, για κάποιο λόγο, τους βόλευε.

«Α! ρε, καημένη Δράμαλη», έλεγε σε κάθε βροντοχτύπημα του χταποδιού, που είχε αρχίσει τώρα να βγάζει σαπουνάδες (σημάδι ότι μαλάκωνε).

Εκείνη τη στιγμή, ο Αντίνορας (το καμακίσιο ψευδώνυμο

του Γιάννη) περνούσε μπρος του, από την παραλία, με δύο ξένες, Αυστριακές. Είχε ακούσει τον αναστεναγμό του βαρκάρη που έβγαζε το άχτι του για τη ζωή πάνω στα χταπόδια, μα δεν ήξερε ακριβώς τι εννοούσε. Ο γέρος δεν μιλούσε ποτέ πολιτικά με κανέναν (ήταν μονάχα, από παλιά, φιλομοναρχικός), αλλά ίσως δεν ήθελε να πει τίποτα παραπάνω απ' ό,τι έλεγε (το δράμα τού Δράμαλη) το καμάρι φανερό της περιοχής. Τον παρακάλεσε να σιμώσει τη βάρκα του για να πηδήξει μέσα η μια από τις δύο κοπέλες που ήταν μαζί του και να τη φωτογραφίσει η άλλη.

Απρόθυμα, ο γέρος υπάκουσε. Η πιο λεπτή, με τα ανάγλυφα μπούτια, πήδηξε μες στη βάρκα και η άλλη, με τα βαριά βυζιά, της τράβηξε μερικές πόζες, με μια κόντακ ινσταμάτικ, δίπλα στον γέρο, πάνω απ' το χταπόδι, δίπλα στο καμάκι του χταποδά που στέκονταν ανάστροφα, θαρρείς σε στύση, σαν να ψαχνε να καμακώσει κανένα («ναυτάκι του άσπρου σύννεφου»).

Ο Αντίνορας έπαιζε νευρικά το κομπολόι του κι αναθεμάτιζε την ώρα και τη στιγμή που χτες, στη στάση του ΚΤΕΛ Αργολίδας, έξω απ' την αρχαία Τίρυνθα (μπροστά ακριβώς απ' τις ομώνυμες αγροτικές φυλακές), διπλάρωσε αυτές τις δυο ξένες, που ήταν χειρότερες κι από δίδυμες.

Πρώτη φορά την πάτησε έτσι: να ξημερώσει μαζί τους χωρίς να έχει μπήξει την τρίαينά του (πονούσε στο βγάλσιμο, ποτέ στο έμπα, γιατί τα γκαβλάκια της δίπλα από τις μύτες άνοιγαν μόνο όταν τραβούσε προς τη μεριά του το καμακωμένο ψάρι, έκφραση συμβολική για τη σεξουαλική ιδιομορφία του πέους του που φάρδαινε το στεφάνι της κεφαλής του μόνο όταν το απόσυρε, ποτέ στο γλίστρημα μέσα, το τόσο γλυκό και ανώδυνο, για τον κόλπο της γυναίκας,

γλίστρημα) σε καμιά απ' τις δυο, γιατί η μια, η πιο γεμάτη, είχε παντρευτεί τον αδελφό της άλλης με τα ωραία μπούτια, κι έτσι αλληλοεπιτηρούνταν, σχεδόν εχθρικά, ως προς τις σχέσεις τους με τους τρίτους.

Ο Αντίνορας κόλλησε πρώτα της λεπτής, γιατί ήταν πιο φρέσκια και με κοφτερά δοντάκια, που υπόσχονταν χαρές ανείπωτες. Όμως το ίδιο ελαστική, δηλαδή πρόθυμη να πηδηχτεί, του βγήκε και η άλλη, η παντρεμένη.

Αφού τις εγκατέστησε στην γκαρσονιέρα ενός φίλου παιδικού που πρόθυμα του την παραχώρησε γι' αυτόν τον λόγο, παρ' όλες τις γκρίνιες της κυρά-Μαριγώς της νοικάρισσας, που έβγαζε σπυριά απ' τη ζήλια της κάθε φορά που ο φίλος του κουβαλούσε εκεί κι από μια ξένη, πήγε ν' ανοίξει το λουτρό, μα το νερό, Σάββατο βράδυ, όπως πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό, ήταν κομμένο.

Την ιδιόμορφη σχέση των δύο κοριτσιών την ανακάλυψε στο νέο νάιτ κλαμπ «Χρυσές Μυκήνες» όταν πιάσαν την κουβέντα για τα οικογενειακά τους, όσο βέβαια επέτρεπαν τα υπέρογκα ηχεία του κλαμπ που απόψε είχε τα εγκαίνιά του.

(Μάνατζερ, ο φίλος του ο Βασίλης, είχε γεμίσει την πόλη με φείγ - βολάν:

NAFPLION BY NIGHT

Υ α σ ο υ !

Panayotes and Vasilis the owners of the new club in town "Nafplion by Night" invite you to join them nightly in *very* exciting evening of fun folk dancing and Greek hospitality two shows nightly 9,30-11,30.

"Enjoy the famous

ouzo dance”.

Efkaristo!

ΤΑΝΑΠΛΙ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Απόψε!

Απόψε ανοίξαμε ! Ανοίξαμε για σας !

Ελάτε να μας δείτε ! Να γεφτείτε τα ποτά μας.

Να δείτε το περιβάλλον, τα ντεκόρ, τις πρωτοτυπίες μας.

Θα 'ρθείτε, θα ζήσετε μια νύχτα αξέχαστη !

Και ... δε μπορεί ! Θα ξανάρθετε! Θέλοντας και μη !)

Γιατί η διαφορά του Αντίνορα από τους άλλους ήταν ότι θα έφευγε σε λίγο καιρό στη Γερμανία (όπου άρχισε να σπουδάζει δουλεύοντας, πράγμα που δεν άργησε να καταλήξει στο να δουλεύει σπουδάζοντας) κι εδώ, στ' Ανάπλι, βρισκόταν για διακοπές. Οπότε και μια χαμένη βραδιά γι' αυτόν ήταν ζημιά, όπως και να το κάνουμε.

Σε λίγο ξαναγύριζε στη γυναικούλα του (μια ήσυχη Γερμανίδα που τον υπεραγαπούσε και του χάρισε δυο παιδιά, αλλά δεν άντεχε τη ζέστη της Ελλάδας κι έτσι τον άφηνε, τα καλοκαίρια, να κατεβαίνει κοντά στους δικούς του, ενώ η ίδια παραθέρριζε με τα μικρά ψηλά στα δάση, κοντά σε λίμνες όπου είχε πάντοτε δροσιά), γι' αυτό και προσπαθούσε να βγάλει τα σπασμένα της χρονιάς μέσα σε σφιχτά χρονικά περιθώρια, όσο διαρκούσαν οι διακοπές του, μακριά απ' το πανεπιστήμιο, τη γυναίκα, τα παιδιά, τη δουλειά στο εργοστάσιο και την άλλη νυχτερινή τσόντα για να τα φέρνει βόλτα, όπου μοίραζε την τοπική εφημερίδα του Μπάντεν-Μπάτεν σε δυο αριστοκρατικούς δρόμους με μονοκατοικίες,

ανάμεσα στις τέσσερις και έξι το πρωί, με το ποδήλατο, πετώντας το πάκο στην αυλή ή στο ξύλινο μπαλκόνι του συνδρομητή –που ακόμη, καθότι λεφτάς, κοιμόταν– ή την τοποθετούσε στο γραμματοκιβώτιο.

Τι έγινε λοιπόν; Ενώ ή καθεμιά χωριστά δεχόταν, η μια όμως κρυφά από την άλλη, οι δυο τους μαζί απέκλειαν την παρτούζα. Φοβόταν πώς η αδελφή θα κάρφωνε στον αδελφό τα καμώματα της γυναίκας του, όπως κι ότι η γυναίκα του μπορούσε να του καρφώσει τα καμώματα της αδελφής του. Έτσι ο απών αδελφός –και σύζυγος– τις αδρανοποιούσε κι έφερνε τον Γιάννη σε αδιέξοδο. Τι να’κανε όμως για να μην πάει χαμένη η βραδιά, μια από τις τελευταίες;

Αφού οι δυο τους ήταν αχώριστες, όπως είπαμε, κι η μια ήταν η ζώνη αγνότητας για την άλλη, παρακάλεσε τον Παναγιώτη που είχε το μπαρ να τα ψήσει με τη χοντρή. Μα δεν έπιασε. Και οι δυο τους αυτόν θέλαν. Έτσι πέρασε νύχτα λευκή. Και σήμερα φώναζε τον Γιώργο απ’ το Άργος να έρθει με το μηχανάκι του και ν’αναλάβει τουλάχιστο την παντρεμένη. (Την άλλη, με τα κοφτερά δοντάκια, την ήθελε για πάρτη του.) Όμως ο Γιώργος, σήμερα Κυριακή, έπαιζε στον φιλικό αγώνα με τον «Αετό» του Άστρους κι έπρεπε για τον λόγο αυτό να κρατήσει τις δυνάμεις του ακμαίες.

«Αργότερα;»

«Αργότερα, εντάξει. Στον “Κολιό”».

«Έγινε».

Μα τώρα από απέναντι, πάνω στην παραλία, φάνηκε να έρχεται η γιατρέσσα με τον αδελφό της και τον μισοπαράλυτο πατέρα της στο καροτσάκι. Συμμετείχαν κι αυτοί, απολείτουργα, στο πρωινό σεργιάνι.

Η γιατρέσσα, διαζευγμένη, ήταν μέσα της απαρηγόρητη που τα καλύτερα αγόρια του νομού τα νέμονταν οι ξένες. Σαν γυναίκα και Ρωμιά, έβρισκε τρομερά πεσμένες τις μετοχές της την τελευταία επταετία.

Ο λόγος, γι' αυτήν, δεν μπορούσε να 'ναι άλλος από τον υπερβολικό και αθέμιτο (ναι, αυτό ήταν) ανταγωνισμό. Όχι, δεν μπορεί να 'ταν ο χρόνος. Αυτή δεν είχε γεράσει ούτε κατά μία ρυτίδα τα τελευταία χρόνια. Πρόσχεχε τον εαυτό της και διέκρινε, σαν ειδική αισθητικός που ήταν, τις παραμικρές αλλοιώσεις της επιδερμίδας της. Για να μην πει ότι τώρα φαινόταν καλύτερα από πλευράς «φυζίκ», παρά πριν από εφτά χρόνια. (Οι νέες κρέμες που είχαν βγει έκαναν τον καθρέφτη να γυαλίζει εξωτερικά, έστω κι αν πίσω από το κρύσταλλο τρώγαν την κορνίζα του οι τερμίτες.)

Γι' αυτό και δεν μπορούσε ν' αποδώσει αλλού τις λιγοστές, σχετικά με το παρελθόν, επιτυχίες της στα ξύπνια αγόρια της επαρχίας, παρά στις ξένες που πέσαν, σαν ακρίδες του Φαραώ, στα λεβεντόκορμα ντόπια στάχια.

Γιατί, μετά που χώρισε κι άνοιξε δική της Σχολή Αισθητικής με «επιστημονικά καλλυντικά, μελετημένα για το ελληνικό κλίμα, εγκεκριμένα από το Ανώτατο Υγειονομικό Συμβούλιο» δεν πρόφταινε να μετράει τις λοξές ματιές, τα λάγνα βλέμματα που της έριχναν, όποτε περνούσε, τα παιδιά του καφενεϊού.

Με δυο απ' αυτούς είχε συνάψει σχέσεις. (Ήταν τα

αποστρατευμένα σήμερα καμάκια τ' Αναπλιού.) Άνδρες με όλη τη σημασία της λέξεως. Φλογεροί, παθιασμένοι, και, Θε μου, πόσο ρομαντικοί! Ο ένας ήξερε ότι τα έχει και με τον άλλον, πράγμα που τους έκανε να συναγωνίζονται για το ποιος θα φανεί ανώτερος στον έρωτα, στην αρετή, στη δύναμη, στο θάρρος.

Γιατί η γιατρέσσα πίστευε στο κάλλος των αρχαίων που βλαστάρια τους σημερινά ήταν αυτοί οι νέοι. Δεν έγινε στην τύχη «βιζαζίστι» (αισθητικός προσωπολόγος). Το παραδεχόταν από μικρή, προτού τους διώξει ο Νάσερ από την Αίγυπτο, ήταν επιρρεπής στην ομορφιά. Την ανδρική κυρίως. Και την ελληνική προπαντός. Αρχαιολάτρισσα και μαρμαρολάτρισσα, αν διάλεξε τ' Ανάπλι για να εγκαταστήσει τη Σχολή της, δεν ήταν μόνο γιατί δεν υπήρχε άλλη σ' ολόκληρη την Πελοπόννησο, αλλά κυρίως γιατί στα Επιδάυρια έβρισκε την επαλήθευση της ζωικής συνέχειας του Έθνους.

Να όμως που τα πράγματα άλλαξαν απότομα γι' αυτήν μετά τον Νοέμβρη του '70. Μπήκε ένα ρεύμα ανεξέλεγκτο, χείμαρρος τουριστικός που γκρέμισε γιοφύρια. Πήραν βέβαια πάνω τους εκατό τα εκατό κάτι δικά της οικοπεδάκια στη Νέα Κίο (ο παράλυτος πατέρας της ακόμη να πεθάνει για να τα πουλήσει και να φύγει απ' την πόλη αυτή, που την είχε σιχαθεί, αφού το να μην την αναγνωρίζουν πια για κορυφαία, ισοδυναμούσε, για τη γυναικεία της φιλαρέσκεια, με ζωντανή αυτοκτονία), αλλά ποιο το όφελος; Ο «Σταθμός Ομορφιάς» που ήθελε να ναι το μαγαζί της και η ίδια, είχε καταντήσει σταθμός για τις δερματοπάθειες, τους λεκέδες, την υπερβολική τριχοφυΐα και την παχυσαρκία των συζύγων, που οι άντρες τους ήταν τ' αφεντικά.

Γι' αυτό, σύντροφο της μοναξιάς της διάλεξε ένα λοχαγό που έλειπε ολημερίς σε ασκήσεις (εκτός πόλεως) και αρκετές φορές και τα βράδια, οπότε, όταν δεν δειπνούσαν μαζί, έτρωγε μόνος του στη Στρατιωτική Λέσχη και δεν έβλεπε άλλη γυναίκα.

Το τάγμα του βρισκόταν σε απαγορευμένη (λόγω των πυραύλων) περιοχή και δεν πατούσε ούτε μύγα θηλυκιά. Το να ξέρει ότι ο εκλεκτός της καρδιάς της ζούσε μακριά από τις ξένες, σε μια πόλη που έβραζε από ζετσίπωτες, την καθησύχαζε, περιόριζε την ανασφάλειά της.

Αντιχαιρέτησε τον Αντίνορα (που τον ήξερε προτού φύγει μετανάστης στη Γερμανία) και τάχυνε το καροτσάκι του γέρου για να απομακρυνθεί μια ώρα αρχύτερα από την αμαρτωλή παραλία.